

Arrest

nr. 128 862 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 oktober 2012, nr. 90 852).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 11 juni 2012 en op 12 november 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.4. Op 29 juni 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 20 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

S.(...) Y.(...), Y.(...) (RR: 085092560013)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Somalië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Artikel 9ter §2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de-vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Om haar identiteit te bewijzen legt betrokkene een identiteitsdocument voor. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het hier een vervalst paspoort, tevens onderschept op de luchthaven van Bierset, betreft. Krachtens wil van de wetgever berust de bewijslast bij de aanvrager. De aangevoerde stukken dienen een bewijswaarde te hebben die in waarachtigheid niet ter discussie kunnen worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en dus sluitend moeten zijn.

Uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 20.04.2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en de bevestigende beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31.10.2012 blijkt bovendien dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk de nationaliteit van Somalië bezit.

In de beslissing Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 20.04.2012 staat het volgende- "Vos réponses inconsistantes, incohérentes et contredites par l'information dont dispose Commissariat-général l'empêchent de croire à la réalité de votre origine somalienne et de votre vécu en Somalie pas davantage de croire à la réalité des faits qui, selon vos déclarations, vous ont amené à quitter la Somalie (...)

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31.10.2012 bevestigt deze beslissing.

Uit het bovenstaande blijkt dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nationaliteit van betrokkene, één van de constitutieve elementen van identiteit. Aangezien alle

ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard. (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt over een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van "artikel 9bis" (sic) van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht "zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster formuleert haar middel als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 29.07.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3-2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende verschillende bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.

Artikel 9ter §2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3°het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4°het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Om haar identiteit te bewijzen legt betrokkene een identiteitsdocument voor. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het hier een vervalst paspoort, tevens onderschept op de luchthaven van Bierset, betreft. Krachtens wil van de wetgever berust de bewijslast bij de aanvrager. De aangevoerde stukken dienen een bewijswaarde te hebben die in waarachtigheid niet ter discussie kunnen worden gesteld. (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en dus sluitend moeten zijn.

Uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen van 20.04.2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en de bevestigende beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31.10.2012 blijkt bovendien dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat zij daadwerkelijk de nationaliteit van Somalië bezit.

In de beslissing Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen van 20.04.2012 staat het volgende: "Vos réponses inconsistantes, incohérentes et contredites par l'information dont dispose le Commissariat-général l'empêchent de croire à la réalité de votre origine somalienne et de votre vécu en Somalie et, par conséquent, elles ne lui permettent pas davantage de croire à la réalité des faits qui, selon vos déclarations, vous ont amené à quitter la Somalie (...)"

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 31.10.2012 bevestigt deze beslissing.

Uit het bovenstaande blijkt dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nationaliteit van betrokkene, één van de constitutieve elementen van identiteit. Aangezien alle

ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld dienen te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard. (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)
Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk onontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat verzoekster wel degelijk een geldig identiteitsstuk voorlegt.

DVZ faalt er echter in het dossier van verzoekster grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken.

Verwerende partij weigert echter pertinent het dossier van verzoekster ten gronde te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Artikel 9ter §2 bepaalt het volgende:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Verzoekster is van mening dat zij volledig voldoet aan bovenstaande voorwaarden.

Zij legde immers een paspoort voor, uitgereikt door de ambassade van Somalië, een officiële instantie.

Dit paspoort:

1° bevat de volledige naam, geboorteplaats en -datum en nationaliteit van verzoekster

2° is uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Somalië, een bevoegde instantie

3° bevat een foto, zodat de fysieke band vastgesteld kan worden

4° werd opgesteld door een officiële instantie

Dat het bijgevoegde document wel degelijk haar nationaliteit en identiteit aantoonst, en voldoet aan het vernoemde wetsartikel en dat het onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekster!

Verzoekster voegt immers een kopie van haar paspoort.

Verwerende partij stelt dat dit document niet aanvaard kan worden gezien zij van mening zijn dat dit een vervalst paspoort betreft.

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is!

Verwerende partij stelt dat het zou gaan om een vervalst paspoort dat onderschept zou zijn op de luchthaven van Bierset.

Het is voor verzoekster echter onmogelijk om te weten te komen of verwerende partij het paspoort onderzocht heeft of op welke wijze men tot deze conclusie komt.

Bijgevolg is het onmogelijk te weten welk paspoort onderzocht zou zijn geweest en op basis van welke argumenten men tot de conclusie zou zijn gekomen dat dit een vervalsing betreft.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Verzoekster weet immers niet op basis van welke argumenten men haar identiteitsstukken weigert.

Men stelt louter dat het een vervalst paspoort zou zijn, zonder meer... Bezwaarlijk kan men dit een afdoende motivering noemen!

Dat deze motivering voor verzoekster totaal onaanvaardbaar is!

Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat zij een paspoort voegde, uitgereikt door de regering van Somalië, waarvan de authenticiteit niet in twijfel kan getrokken worden.

Het gaat immers over een stuk, uitgereikt door een officiële instantie, die de identiteitselementen van verzoekster erkend.

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat dit document niet volstaat, dienen zij correct te motiveren waarom niet.

Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat DVZ haar eigen onderzoek dient in te stellen.

Het lijkt wel alsof zij de beoordeling van het CGVS klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig onderzoek te doen.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekster individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?!

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht heeft!

Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij verwijst naar een beslissing van het CGVS zonder rekening te houden met de stukken die deze beslissing reeds weerleggen!

Acht men dat de regering van Somalië foutieve documenten aflevert? Slechts dan kan de authenticiteit van het voorgelegde stuk in twijfel getrokken worden.

Dit is echter onredelijk!

Hoe kunnen zij, zonder enig onderzoek, weigeren dit paspoort in overweging te nemen?!

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij, zonder enige navraag of aanleiding, ervan uitgaat dat de ambassade van Somalië valse paspoorten verlengt.

Het mag duidelijk zijn dat de ambassade, in tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, steeds een grondig onderzoek zal uitvoeren alvorens een paspoort uit te reiken.

Daar waar verwerende partij in andere dossiers niet schuwt om overheidsinstanties te contacteren om extra informatie te bekomen, weigert men in dit geval om de nodige informatie te bekomen met behulp van de ambassade.

Dit lijkt dan ook flagrant onzorgvuldig!

Het paspoort voldoet volledig aan de wil van de wetgever, aangezien ze de constitutieve elementen van haar identiteit bevatten!

Zij begrijpt niet waarom DVZ haar aanvraag onontvankelijk verklaart! DVZ vermeldt in haar beslissing dat verzoekster haar nationaliteit en identiteit dient te staven.

Verzoekster is van mening dat zij dit wel degelijk gedaan heeft en dat het feit dat verwerende partij het tegendeel beweert een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door het dossier van verzoekster niet grondig te onderzoeken!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt door de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te beschouwen op basis van een identiteitsstuk dat nooit grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht werd door verwerende partij!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Het is onbegrijpelijk dat DVZ de aanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart ondanks het gevoegde identiteitsstuk, alhoewel dit volledig aan de voorwaarden voldoet!

Er kan geen twijfel bestaan over de identiteit en de nationaliteit van verzoekster!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster te onderzoeken!

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster, ten onrechte onontvankelijk verklaarde!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekster conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoeker niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het dossier van verzoekster in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag onontvankelijk en gegrond te verklaren.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder

meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Hoewel verzoekster zich in haar middel baseert op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.5. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;”

De wijze waarop de vreemdeling zijn identiteit moet aantonen, wordt uiteengezet in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet.

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 juli 2013 een identiteitsdocument (identiteitskaart) toevoegde dat niet werd opgesteld in één van de landstalen of het Engels waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris haar in een brief van 27 september 2013 verzocht om binnen een termijn van 2 weken een beëdigde vertaling over te maken. De raadsvrouw van verzoekster maakte op 25 oktober 2013 per fax een ander identiteitsdocument (paspoort) over met een vrije vertaling.

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 januari 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekster haar identiteit niet had aangetoond door middel van een bewijselement dat voldoet aan de gestelde voorwaarden uit artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet.

3.9. In haar middel meent verzoekster dat de gegeven motivering volstrekt onaanvaardbaar is. Zij beweert dat het onmogelijk is om na te gaan op basis van welke argumenten men tot de conclusie komt dat het om een vervalst paspoort zou gaan. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat er op 28 mei 2013 op de luchthaven van Luik een pakketje zou zijn ontdekt met een vervalst

paspoort op naam van verzoekster. Op 25 oktober 2013 maakte verzoekster een kopie van dit (valse) paspoort over in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze feitelijke elementen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster niet weerlegd. Het is dus geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van dit identiteitsdocument op basis van deze vaststellingen in twijfel trekt. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te lezen in de bestreden beslissing, wordt hierin trouwens niet (louter) geconcludeerd dat het paspoort een vervalsing betreft, maar wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekster haar identiteit niet naar behoren had aangetoond. Er bestond dus onduidelijkheid over de nationaliteit van verzoekster. Bijkomend wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012 in het kader van de asielaanvraag van verzoekster, waarbij deze op grond van de verklaringen van verzoekster vaststelde dat geen geloof kon worden gehecht aan de herkomst uit en het verblijf in Somalië van verzoekster (zie punt 1.2). De ongeloofwaardigheid van de herkomst van verzoekster werd bevestigd in 's Raads arrest van 31 oktober 2012 (RvV 31 oktober 2012, nr. 90 852), zoals ook in de bestreden beslissing in herinnering werd gebracht. De gemachtigde van de staatssecretaris kwam op goede gronden tot het besluit dat *“er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde nationaliteit van betrokkene, één van de constitutieve elementen van identiteit”*. Uit de voorbereidende werken van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt trouwens dat *“behoudens uitzondering de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard (kan) worden indien iemands identiteit onzeker is”* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 35).

3.10. Verzoekster stelt dat het paspoort dat zij voegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf werd uitgereikt door de regering van Somalië, waarvan de authenticiteit niet in twijfel kan worden getrokken. De Raad stelt echter vast dat verzoekster met haar blote bewering dat het werd uitgereikt door een officiële instantie en dat haar ambassade steeds een grondig onderzoek voert, geenszins aannemelijk maakt dat het kwestieuze identiteitsdocument werd uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, zoals bedoeld in artikel 9ter, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

3.11. Verzoekster insinueert dat de gemachtigde van de staatssecretaris er enkel op uit zou zijn om de haar aanvraag onontvankelijk te verklaren en haar incorrect te behandelen, maar zij brengt geen concrete elementen aan die zouden wijzen op kwade wil in hoofde van het bestuur. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN